

съобщи, че тя ще бжде милосердна сестра въ нѣкоя болница — Петъръ Габара се просълзи.

— Всички ще идемъ, чедо, — промълви той. И ти, и байчо ти, и азъ — само да запазимъ родъ и честъ. България е на изпитание! Дано Богъ да ни е на помощъ!

Койка си излѣзе възрадвана. Ала бащата не можеше да се усмихне на нейния жизнерадостенъ погледъ. Той обори глава, дълго мисли и безъ вечеря си легна: дано сънятъ помрачи тѣжни мисли.

Ношъта бѣше тъмна и бурна.

Външната буря се изви въ негова сънъ и той за-
снупува:

... Безбрѣжнитѣ равнини на Добруджа се стелятъ озарени отъ синкаво сияние на пълна луна. Предъ него се мѣркатъ окопи... Задъ тѣхъ се стаили бранници, съ пушки въ ржце, готови всѣки мигъ да полетятъ напредъ къмъ Сребърна, чийто кѣщи и потъмнѣли дворове се мѣркатъ въ здрача... Петъръ Габара отъ окопа назѣркваше Сребърна. Далечъ е, а му се мѣркатъ двата габара; църковното кубе съ кръста, разпѣрилъ ржце, сякашъ го вика и вътрешната мелница, размахала крила отъ повѣлъ черноморецъ. Взира се и забелѣзва бащини дворове, глѣхнали въ тъмни сѣнки... Вижда габаритѣ, които гледатъ къмъ луната и сѣкашъ се молятъ на небето.

Вдигна бинокль и забелязва, че предъ селото се редятъ неприятелски окопи. Не се долавя нищо, ала дочува нѣкакъвъ тънтежъ на копита и кола, нѣкакъвъ шумъ на движещи колони.

Той е на щрекъ. Обгледва около си; провѣрва първи редици и пакъ застава на мѣстото си.

— Господинъ полковникъ, — му заговаря младъ офицеръ, — неприятеля се готви, да откриемъ ли огънь?... По цѣлия фронтъ сж готови.